

Arrest

nr. 203 523 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 november 2001.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 8 november 2015 en dient op 9 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 18 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 15 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Pul-I Banda een subdorp van Kosh Gonbad in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U stelt dat uw vader twee of drie brieven van de Taliban of Daesh kreeg met de vraag om u tegen betaling uit te leveren. U verklaart dat hij verder ook gevraagd werd om wapens te stockeren voor hen. U vader weigerde. Uit angst voor gedwongen rekrutering stuurde uw vader u naar Europa. U kwam op 8 november 2015 in België aan en vroeg op 9 november 2015 asiel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u medische documenten uit Pakistan van uw broer, een brief van uw baas, een artikel van een aanval in Jalalabad-stad dd. 17 mei 2017 en verschillende posts van de Facebookgroep over Kosh Gonbad, neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u gedwongen zou gerekruteerd worden door de taliban of Daesh.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen enkele informatie kunt geven over de redenen voor uw vertrek. U verklaart dat uw vader twee of drie brieven ontving. U kan echter niet aangeven wie deze brieven stuurde (CGVS, gehoorverslag dd. 18 mei 2017, p. 15). Gevraagd om verduidelijking stelt u zelfs niet te weten of het Daesh of de Taliban was die deze brieven naar uw vader stuurde (CGVS, gehoorverslag dd. 18 mei 2017, p. 17). Voorts weet u ook niet te zeggen welke groepering, commandant of persoon deze brieven stuurde (CGVS, gehoorverslag dd. 18 mei 2017, p. 15). Gevraagd om te vertellen over de inhoud van deze brieven stelt u hiervan niet op de hoogte te zijn (CGVS, gehoorverslag dd. 18 mei 2017, p. 14). Er dient verder opgemerkt te worden dat u ook niet op de hoogte bent wanneer de brieven verstuurd werden. U stelt dat dit twee maanden voor uw vertrek gebeurde maar gevraagd hoeveel tijd er tussen de verschillende brieven zat, verklaart u dit niet te weten, zelfs niet bij benadering (CGVS, gehoorverslag dd. 18 mei 2017, p. 16-17). Het ontbreken van enige kennis aangaande enkele essentiële elementen met betrekking tot uw vervolgingsvrees ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er kan van u, als 15- à 16-jarige, wel degelijk worden verwacht dat u op een normale wijze en aan de hand van geloofwaardige en doorleefde verklaringen uw asielaanvraag kan uiteenzetten. In tegenstelling met personen van veel jongere leeftijd, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u reeds voldoende intellectuele vermogens heeft om in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, van uw voogd en van uw advocaat op een normale wijze aan een gehoor deel te nemen.

Daarnaast zijn uw verklaringen ten aanzien van de asielinstanties op verschillende vlakken incoherent. Zo verklaart u tijdens het gehoor bij de DVZ dd. 2 mei 2016 dat de taliban uw vader verschillende keren aansprak terwijl u tijdens het gehoor bij het CGVS dd. 18 mei 2017 verklaart dat er nooit contact was met de taliban (DVZ, vragenlijst dd. 2 mei 2016, vraag 5 en CGVS, gehoorverslag dd. 18 mei 2017, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstelling stelt u dat u dit niet zou gezegd hebben (CGVS, gehoorverslag dd. 18 mei 2017, p. 20). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Bij de DVZ werden uw verklaringen u namelijk voorgelezen en bij het begin van het gehoor bij het CGVS verklaarde u geen opmerkingen over het gehoor bij de DVZ te hebben (CGVS, gehoorverslag dd. 18 mei 2017, p. 3). Tijdens beide gehoren werd u bovendien ondersteund door een voogd die evenmin enige opmerking maakte met betrekking tot het verloop van het gehoor voor de DVZ. Voorts stelde u tijdens het gehoor bij de DVZ dd. 2 mei 2016 dat u één dreigbrief ontvangen had van de taliban terwijl u bij het CGVS tijdens het gehoor dd. 18 mei 2017 verklaart dat u twee of drie dreigbrieven ontving van de taliban of Daesh (DVZ, vragenlijst dd. 2 mei 2016, vraag 5 en CGVS, gehoorverslag dd. 18 mei 2017, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstelling verklaart u ook dit niet gezegd te hebben. Ook hier kan uw verklaring niet overtuigen. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ nooit verteld hebt dat uw vader wapens diende te verstopten voor Daesh of de taliban. Verwacht mag worden dat een persoon die asiel aanvraagt, ook al is hij minderjarig, telkens correct en volledig zijn persoonlijke motieven weergeeft telkens als daarnaar wordt gevraagd. Dat u tijdens de gehoren bij de DVZ een deel

van uw vervolgingsverhaal niet vertelde ondermijnt dan ook ten stelligste de waarachtigheid van de door u geopperde vervolgingsfeiten.

Ten slotte dient er aan dit alles nog toegevoegd te worden dat uw voorstelling van de feiten en rekruterings technieken van de Taliban (cfr. supra) in het geheel niet overeenstemt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt dat hoewel de Taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat rekrutering door de lokale Talibancommandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de Taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de Taliban doet vervreemden. Dat de beschrijving die u in het kader van uw asielerzoek geeft, niet overeenstemt met de rekruteringsmethode van de Taliban die blijkt uit de informatie roept dan ook ernstige twijfels op met betrekking tot uw beweringen daaromtrent. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit informatie eveneens blijkt dat er van directe dwang in steden, of plaatsen waar de taliban niet sterk is, geen sprake is.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u en uw gezin door de Taliban of Daesh werden geviseerd. Bijgevolg kunt u niet als vluchteling worden erkend.

De kopie van de medische documenten van uw broer die u aanbracht betreffen enkel de medische problemen die uw broer had en houden geen verband met de door u aangehaalde vluchtredenen zodat het deze niet aantoon. Daarnaast legt u enkele kopieën neer van info die u van Facebook haalde. Deze documenten hebben evenmin verband met de door u aangehaalde problemen. Hetzelfde kan gezegd worden van de kopie van de brief van uw meester/baas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend,

willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielsezoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het document van een aanval op een omroep in Jalalabad dd. 17 mei 2017 waarbij agenten en journalisten omkwamen ligt volledig in de lijn van bovenstaande en wijzigt niets aan de appreciatie. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 1 A2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"2.1 aangaande het statuut van vluchteling

Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr.100.940, 20 november 2001).

De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

Volgens artikel 1 A 2) van het Verdrag van Genève is vluchteling hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen.

Het CGVS hecht geen geloof aan de verklaringen van S. (...) dat hij gedwongen gerekruteerd werd door de taliban of door Daesh in zijn thuisland.

Verzoekende partij wenst volgende toelichtingen te verschaffen:

1. Aangaande de redenen van vertrek van S. (...), minderjarig

Het CGVS motiveert als volgt:

Verzoekende partij is het oneens met de bewering van het CGVS als zou S. (...) "geen enkele informatie" hebben kunnen geven over de reden van zijn vertrek uit zijn thuisland.

Eerst en vooral dient de jonge leeftijd van S. (...) benadrukt te worden. Hij is nog een kind dat zijn thuisland heeft moeten verlaten zonder familie en het psychisch heel zwaar heeft.

Uit het vluchtverhaal van S. (...) via de Balkanroute blijkt dat hij de vluchtstroom volgde zonder bekenden in zijn nabijheid. Een dergelijke harde tocht die verschillende weken geduurd heeft, heeft

ongetwijfeld diepe sporen nagelaten op mentaal en emotioneel vlak. Deze vertalen zich in slapeloosheid, automutilatie, stemmingswisselingen en een gebrek aan zelfcontrole bij stresserende situaties. Dit werd aangegeven door de voogd, zowel bij het indienen van de vragenlijst op 27 september 2016, alsook op het einde van het gehoor op het CGVS op 18 mei 2017. Het is algemeen bekend dat zulke traumatische ervaringen leiden tot een kortsluiting in het geheugen omdat de focus ligt op "ik ben veilig, de rest ligt achter mij". Verwezen wordt ook naar de psychologische attesten, die geacht worden integraal deel uit te maken van dit verzoekschrift. (zie bijlagen).

Het dient benadrukt te worden dat S. (...) op het ogenblik van de feitelijks slechts 12 à 13 jaar oud was. Op ogenblik dat hij zijn asielaanvraag indiende, was hij slechts 14 jaar oud. Op het ogenblik dat het gehoor op het CGVS plaatsvond, was hij 15 jaar oud. Men kan zich niet van de indruk ontdoen dat het CGVS de asielaanvraag van S. (...) behandeld heeft alsof hij een "gezonde" volwassene is (zonder trauma's). Het CGVS stelt dat hij als 15-16 jarige voldoende intellectuele vermogens heeft om op een normale wijze aan het gehoor deel te nemen (S. (...) was 15 jaar en geen 16). Hij heeft inderdaad "op een normale wijze" aan het gehoor deelgenomen (wat dat dan ook al moge betekenen), maar S. (...) heeft als kind niet dezelfde inzichten of hetzelfde beoordelingsvermogen als een volwassene, waarmee het CGVS rekening had moeten houden, doch niet gedaan heeft.

S. (...) kon niet zeggen of er 2 of 3 dreigbrieven verstuurd werden naar zijn vader en ook niet wie de auteur was van deze brieven.

Dit is te verklaren door enerzijds het feit dat zijn vader S. (...) niet zag als "volwaardig gesprekspartner" (maar wel als zijn zoontje van 12 jaar). Hij heeft hem –om begrijpelijke redenen –gespaard van de details. S. (...) is ook niet de oudste zoon. S. (...) heeft daarnaast verklaard dat voor de gewone mensen de dreiging van taliban en daesh dezelfde is. Hij ziet in beide hetzelfde gevaar en stelt beide groeperingen gelijk. S. (...) werd door niemand ingelicht over de organisatie of over de technieken die achter beide groeperingen zaten. Het was zijn oom die hem vertelde dat zijn leven in gevaar was, namelijk dat hij bommen moest gaan leggen.

Volledigheidshalve wordt verwezen naar een passage uit het gehoor bij het CGVS. Tijdens het gehoor beantwoordde S. (...) de vraag: "hoe ziet uw dagbesteding eruit?" De PO bedoelde: "hoe zag uw dagbesteding eruit?"

Na verduidelijking door de tolk dat de vraag wel degelijk gesteld was in de tegenwoordige tijd, werd de vraag niet opnieuw gesteld. Indien S. (...) zijn dagbesteding in Afghanistan had kunnen vertellen, had hij verteld over zijn dagtaak in de garage waar hij auto's moest spuiten. Hij was dus overdag van huis en niet betrokken bij de contacten van zijn vader. Hij had eveneens te maken met de ziekte van zijn broer, de zwakke gezondheid van zijn moeder, het overlijden van zijn zus en de grootte van het gezin. Als 14-jarige jongen en tweede oudste, die bovendien uit werken ging, was hij –zoals voormeld –geen gesprekspartner voor zijn vader en niet op de hoogte van waaruit de dreiging uitging.

2.

Aangaande vermeende tegenstrijdigheden

Het CGVS motiveert als volgt:

S. (...) heeft op zijn gehoor bij de DVZ verklaard dat zijn vader verschillende keren benaderd werd door de taliban, niet dat hij werd aangesproken door de taliban. Het betreft een woordspeling dat zijn oorsprong kan vinden in een vrije vertaling/interpretatie van de tolk, DVZ of CGVS.

Wat betreft het juiste aantal dreigbrieven, wordt verwezen naar de motivatie onder punt 1: zijn vader vertelde hem niet alles en niet in detail.

S. (...) bevestigt dat men eiste van zijn vader dat hij wapens verstopte voor taliban of daesh. Hij heeft dit feit niet bewust verzwegen op het gehoor bij de DVZ, maar vergat het te vermelden. Wellicht omdat men hem bij aanvang op het gehoor bij de DVZ had gevraagd om enkel de krachtlijnen van zijn relaas uiteen te zetten. 3.

Aangaande de rekruteringsmethoden van de taliban

Het CGVS motiveert als volgt:

Het feit dat de rekruteringsmethoden bij de taliban over het algemeen verschillen van de wijze waar S. (...) die beschrijft, kunnen de dreiging niet uitsluiten. Deze kan even goed komen van daesh. Verwezen wordt naar de motivatie onder punt 1: S. (...) stelt daesh en taliban gelijk. Het CGVS geeft daarbij zelf aan dat er afwijkingen mogelijk zijn van het gebruikelijke rekruteringspatroon van de taliban (mogelijks omdat zijn vader weigerde om wapens te stockeren?). De motivering door het CGVS schiet te kort daar nergens de rekruteringsmethoden door daesh worden onderzocht.

2.2 aangaande het statuut van subsidiaire bescherming.

"Art. 48/4. § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet

onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 5 5/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.»

Verzoeker is van oordeel dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van voormeld artikel 48/4 §2, c.

S. (...) heeft nood aan bescherming omdat hij in zijn thuisland het risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven als gevolg van willekeurig geweld.

Zoals het CGVS zelf aangeeft, doen er zich in Jalalabad regelmatig terreuraanslagen voor, mogelijks in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur. Het CGSV geeft aan dat de aard van het gebruikte geweld ertoe leidt dat ook gewone burgers gedood of ernstig verwond kunnen geraken. Toch besluit het CGVS dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven als gevolg van een gewapend conflict.

Een dergelijke motivering is niet alleen tegenstrijdig, maar houdt ook geen steek. Gelet op alle terreuraanslagen (IS en taliban) loopt S. (...) wel degelijk een risico om het slachtoffer te worden van een terreuraanslag. Hij verzoekt Uw Raad dan ook om hem in ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming te willen toekennen.”

2.1.2. Op 5 februari 2018 maakt de verzoekende partij een bijkomende brief aan de Raad over waarin de verzoekende partij meer ingaat op de opleiding die ze gekregen heeft in de Madrassa.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig

mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag om internationale bescherming

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit,*

en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, [...], terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en [...]”.* Volgens de tweede paragraaf van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De kern van het relaas van de verzoekende partij is dat zij Daesh en de Taliban vreest. Enerzijds omdat de Taliban haar vader benaderd hebben, en hem gezegd hebben dat de verzoekende partij meer geld zou verdienen door voor de Taliban te werken. Anderzijds zou de Taliban aan de vader van de verzoekende partij gevraagd hebben dat ze wapens en explosieven bij hun thuis zouden stockeren. De vader van de verzoekende partij weigerde dit.

Bij brief van 4 februari 2018 geeft de verzoekende partij meer uitleg over haar gevolgde opleiding op de madrassa. Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor reeds had aangegeven dat ze naar een madrassa geweest is. De verwerende partij heeft haar toen enkel gevraagd waar deze madrassa zich bevond en of de verzoekende partij daar ook les kreeg over het Dari of Pashtoe of enkel in de Koran onderwezen werd. Er werden geen verdere vragen gesteld omtrent de activiteiten van de verzoekende partij op de madrassa en de madrassa zelf.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij nog geen 14 jaar oud was toen zij haar land ontvlucht is en een asielaanvraag ingediend heeft. Zij was nog geen 15,5 jaar oud toen zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord werd. Voorts blijkt zowel uit het verslag van 9 maart 2017 van een kinder- en jeugdpsychiater van het ZNA als uit het observatieverslag van 11 mei 2017 dat de verzoekende partij voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen “gedragsproblemen” had. Gelet op deze concrete omstandigheden kan de verzoekende partij niet verweten worden dat zij niet zelf spontaan over haar activiteiten op de madrassa verteld heeft. Daarenboven kon er *in casu* ook redelijkerwijze van de verwerende partij verwacht worden dat zij meer vragen zou stellen omtrent de activiteiten van de verzoekende partij in haar madrassa. Daar uit de COI focus van 17 februari 2014 blijkt dat kinderen via de madrassas kunnen gebrainwasht worden, en zo in aanraking kunnen komen met de Taliban om alzo terecht te komen bij de strijdende partijen (COI focus 17 februari 2014, p. 16). Op basis van de stukken van het administratief dossier kan niet bepaald worden of de madrassa van de verzoekende partij destijds al dan niet werd of kon worden geleid door de Taliban of sympathisanten van de Taliban.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en dat het CGVS zijn beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en stoelen op een correcte en volledige feitevinding. *In casu* dient de verzoekende partij opnieuw gehoord te worden. Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting kan in deze stand van zaken de Raad dit element niet op nuttige wijze evalueren in het kader van het beroep.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 juni 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS